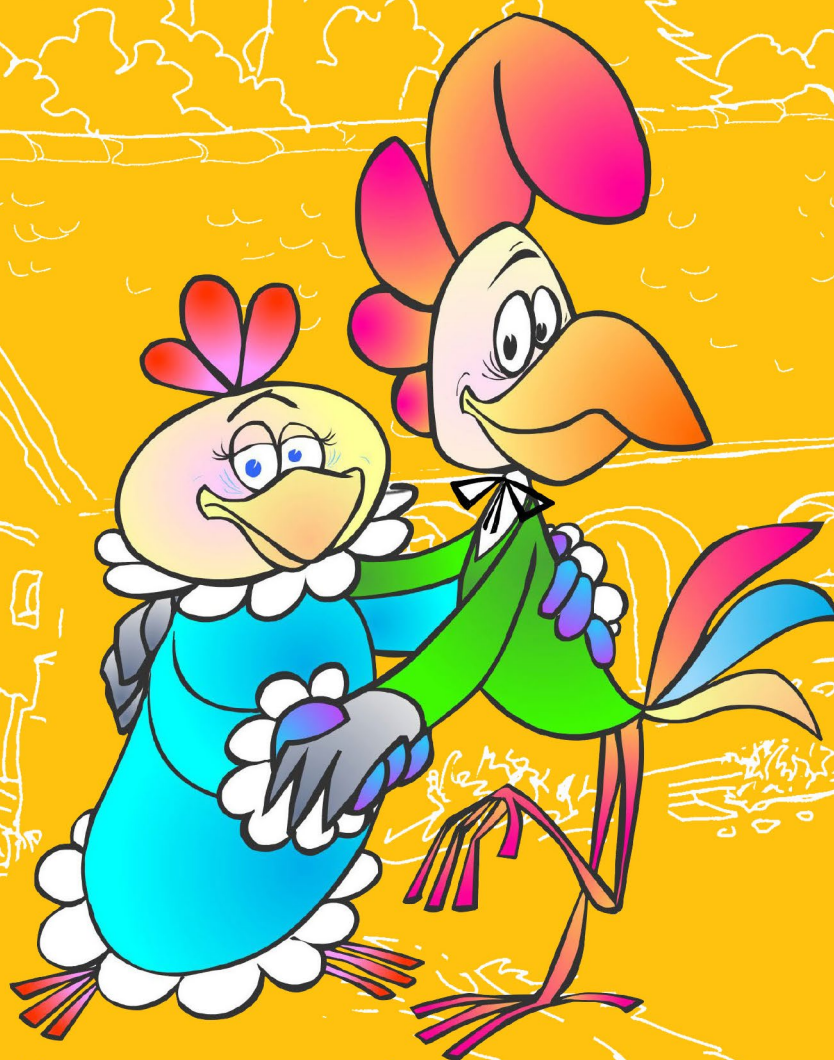

KUKORI ÉS KOTKODA

A legvidámabb történetek

Írta

BÁLINT ÁGNES
NÉMETH ÁGNES

Móra

Rajzolta

MATA JÁNOS

KUKORI ^{ÉS} KOTKODA

A legvidámabb történetek

Írta BÁLINT ÁGNES és NÉMETH ÁGNES

Rajzolta MATA JÁNOS

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A válogatáskötet
Bálint Ágnes születésének 100. évfordulója alkalmából
készült.

Írta: BÁLINT ÁGNES
Tervezte és rendezte: MATA JÁNOS

A rajzfilmsorozat alapján a történeteket írta: NÉMETH ÁGNES
Rajzolta: MATA JÁNOS

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezményel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Bálint Ágnes jogutódai
© Németh Ágnes, 2022
Illusztráció © Mata János jogutóda
© Móra Könyvkiadó, 2022

VÁROSI LAKÁS

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy tyúk meg egy kakas. Kotkoda, a tyúkokcska szorgalmas, jó gazdasszony volt, tisztán tartotta szép, meszelt falú, tornácos kis házikójukat, és naponta lelkiismeretesen végigkapirgálta az egész udvart ebédért.

Bezzeg Kukori, a kakas egész nap mást sem csinált, mint lustálkodott. Kapirgálni ő is szeretett, csak hogy nem házimunkaként, a kertben, hanem kizárólag kedvenc szemétdombján, szórakozásból. Olyankor szám-ba vette ott őrzött kincseit: az aranycirádás porcelán csirkeitató törött darabját, az elrozsdásodott kézi kukoricamorzsolót vagy az ezüstszínű sípót, ami ugyan már nem szólt, de nagyon szépen csillogott.

Amikor pedig már végképp nem állhatta Kotkoda szemrehányó megjegyzéseit, Kukori gyorsan kitalált valami más munkát. Jobban mondva valami szórakozást, aminek azért mégis munka látszata van.

– Nem gyűlt még össze annyi tojás, amennyivel érdemes bekarikáznom a városba? – kérdezte most is, miután Kotkoda már harmadszor hozta szóba a kapirgálást.

– Összegyűlt, összegyűlt, de nem bízom rád a tojást – felelte a tyúkocska, aki folyton attól reszketett, hogy városi kirándulásainak egyikén valami baj éri élete párját.

– És ugyan miért nem, ha szabad kérdeznem? – méltatlankodott Kukori.

– Mert olyan meggondolatlan vagy. Ha a városba mégy, még belekeveredsz valami kellemetlen ügybe. Ezért ma én is veled megyek.

Kukori ugyan nem egészen így képzelte a városi kiruccanást, de mert mégis változatosságot jelentett, szó nélkül megfogta a kosár egyik fülét. Kotkoda a másikat.

És elindultak.

Mentek, mendegéltek az országút mentén, és nyelték a port meg a kipufogófüstöt.

– Nem volt valami jó ötlet, hallod-e! Kerékpárral már kétszer is fordultam volna! – prüszkölt Kukori.

– Hogyisne, ki tudja, mibe bonyolódtál volna! – pattogott Kotkoda, aki nagyon féltette az ő meggondolatlan élete párját a városi kiruccanástól. – Bízd csak rám magad!

– Mintha bizony te jobban kiismernéd magadat a városban! Hiszen nem is jártál még itt!

Mi tagadás, az ismeretlen városi utcákon, a zajos forgalomban Kotkoda kezdett elbizonytalanodni. Azért mégis határozottan felelt:

– Én körültekintőbb vagyok, engem nem lehet akármibe beugratni!

Kíváncsian nézelődött. Szóval ilyen a város! Hogy itt mennyivel érdekesebb minden, mint otthon, a csendes, nyugodt kis faluban!

– Jé, kukoricaautomata! Vajon hogyan működik? Nézd csak, a szemetet itt ilyen kis ládákbán tartják. Milyen csinos és praktikus! Te, Kukori, nem is tudtam, hogy városban ilyen jóízű fű terem. Fodormenta is van közte. És innen, ahol állunk, milyen gyönyörű a kilátás! – Kotkoda elragadtatottan sóhajtott, aztán nagyot sikoltott, amikor észrevette a kirkatokat. – Jé... odanézz! Maxi-tarajak!

Kukori megdöbönt.

– Maxi-tarajat akarsz venni?!

– Dehogy akarok! Én nem vagyok olyan hebehurgya, mint te, hogy első szóra megvegyek mindent. Különben sem tudnám hová felvenni! Bár Pulykáné már vett magának... Nahát, milyen gyönyörű sirálysárnyak!

– Ugyan, csak nem akarsz tyúk létedre sirálysárnyakat?

– Ó, hát hol élsz te? Ma mindenféle madársárny divatos! Más kérdés, hogy én nem hagyom magamat akármibe beleugratni! – mondta Kotkoda, és elandalodott. – Nem is lehet olyan rossz itt lakni! Nem értettem Balkáni Gerlééket, mikor beköltöztek a városba, hogy is tudták otthagyni azt a kényelmes, szellős otthonukat egy szűk tetőtéri odúért... De most úgy érzem, el tudnám viselni a városi életet! Hát te, Kukori?

Kukori nem felelt. Ő már többször járt a városban, nem nyugózték le annyira a látnivalók, mint Kotkodát, ezért volt ideje észrevenni, hogy

a sarkon túl, a buszmegállóban egy hegyes orrú idegen ólálkodik, és mintha őket figyelné. Oldalba bökte az áradozó tyúkocskát.

– Te, Kotkoda, nézd, az a vörös úr ott véletlenül nem róka?

Kotkoda elszakította magát a nagyváros csodáitól.

– Rókának nézem én is. Bár nem látszik rosszindulatúnak. Olyan idősebb, szolid úr külseje van.

– A róka az róka! – morogta Kukori. – Mindig ármánykodik.

– Persze, tudom én is, csak úgy megjegyeztem – mentegetőzött Kotkoda.

Az izgatott, suttogó társalgás közepette észre sem vették, hogy az idegen lassan melléjük somfordált. Semmi kétség: egy róka! Udvariasan köszöntötte őket, és finoman, behízelt hangon azt kérdezte:

– Bocsánat... Friss a tojás?

Kotkoda, bár elszorult a torka, önérzetesen felelte:

– F... f... friss. De még mennyire friss!

– Ó, persze, finom falusi tojás! Messziről cipelték? – kérdezte együttérzően a róka.

Ennyi kedvesség levette a lábáról Kotkodát. Talán mégis vannak rendes rókák. Ez itt például kimondottan érzékeny lelkűnek tűnik.

– Messziről bizony! – És odasúgta Kukorinak: – Csupa por a tarajad!

Kukori zavarba jött. Megrázta a taraját, melyről kis porfelhő szállt fel. A róka finoman elmosolyodott, mert lelki szemei előtt megjelent a vidéki párocska, amint bevonul a városba a poros úton.

– Persze, persze – bólogatott –, de miért is nem költöznek be a városba? Akkor nem kellene cipekedniük, országút porát nyelniük. Itt helyben lehetne eladni a tojást.

– De hiszen ott a szép kis kertés házunk – értetlenkedett Kukori. Kotkoda azonban csillogó szemmel figyelt.

– Kérem, azt természetesen meg lehet tartani nyaralónak... de egy városi lakás, az mégiscsak más! Elegánsabb... kényelmesebb...

– Igen, én is éppen most mondtam a páromnak, hogy milyen jó lenne itt lakni! – kapott a szón örömmel Kotkoda.

– No igen – okvetetlenkedett még mindig Kukori –, csakhogy itt sokkal drágábbak a lakások. Ugyan ki győzné a városi lakbért?

– Ó, ha csak az a baj! – mondta a róka, és megvillant a szeme. – Véletlenül tudok egy remek lakást, amelynek évi bére mindössze egy kosár tojás.

Kukori és Kotkoda összenéztek.

– Egy kosár tojás? Jé, hiszen nekünk éppen egy kosár tojásunk van!

Kotkoda hirtelen óvatos lett. Igaza van Kukorinak: a róka az róka, és mindig ármánykodik.

– Én ezt nem hiszem el, itt valami turpisság lehet a dologban.

Kukori is úgy gondolta, és mindjárt sietett is közölni a rókával:

– Nem, köszönjük, inkább nem.

– Kérem – duruzsolta a róka –, kérem, meg lehet tekinteni, itt van egy ugrásra!

Kotkoda ingadozni kezdett.

– Végül is – mondta – mi történik, ha megnézzük? Kíváncsi vagyok, miféle lakást tud nekünk mutatni!

Kukori kinyitotta a csőrét, hogy mondjon valamit, de aztán mégsem szólt. Így hát a kosarat cipelve elindultak a róka nyomában.

Nem kellett sokáig menniük, hamarosan szép parkba értek. Az árnyas fák alatt virágokkal szegélyezett, gondosan nyírt gyep zöldellt, kissé meszszebb pedig egy nagy tó vize csillogott. Hullámain négy-öt hattyú evezett méltóságteljesen, partján szivárványos tollú vadkacsák tízóraiztak.

Kotkoda alig talált szavakat.

– Hát ez... ez... meseszép! Nézd, szívem, mennyi libavirág a fűben! És milyen praktikus, hogy az ágyásokat mind tyúkhúr szegélyezi! És a hattyúk ott a tavon! Azok a külföldi kacsák is milyen előkelőek!

Kukori nézte, de nem szólt, mert úgy gondolta, hogy szép, szép egy ilyen rendben tartott park, de azért egy-két diszkrét szemétdombot igazán elhelyezhettek volna benne. Az ilyesmi csak emeli egy park fényét.

A róka a kezét dörzsölgette.

– Mint látják, igazat mondtam. Ez nagyon előkelő, csendes környék! Nincs az a lárma, az a benzinszag.

– Igen – rajongott Kotkoda –, milyen csend van itt! No és hol található az a kiadó lakás?

A park széles, kövezett útját egy keskenyebb út keresztezte, és éppen a kereszteződésben takaros, szépen festett házikó cifrázkodott. Előtte jókora levélkupac, benne a szokásos városi szemét: jégkrém- és csokoládé-papírok, cigarettacsikkek, kiflicsücskők.

A róka színpadias mozdulattal mutatott a látványra:

– Íme, ez az a lakás, amit említettem!

Kukori megelevenedett.

– Mi a csuda? Szemétdomb is jár hozzá?

– Természetesen! Azért is mertem önöknek ajánlani.

– És hogyhogy csak egy kosár tojás a bére?

– A tulajdonos nem nyereszkedés céljából adja ki a házat, hanem hogy ne álljon lakatlanul. Cirkuszi papagáj az illető, egész évben külföldön tartózkodik.

– Hát ezt kár lett volna elszalasztani – állapította meg Kotkoda. – És kinek kell fizetni?

– Én vagyok a megbízott – mondta sunyin a róka. Sokáig kotorászott a zsebében, majd a rengeteg vicik-vacak közül kiválasztott egy meglehetősen rozsdás kulcsot. – Parancsoljanak: a lakásuk kulcsa. Kívánom, hogy érezzék magukat otthon benne, hihihi! – Azzal a tojásos kosarat mohón magához ragadva eltűnt.

A tyúk és a kakas ott maradt a bódé előtt. Meghatottan nézték. Az ő városi lakásuk!

– Látod, kedves párom, Kukori – mondta Kotkoda –, mindig csak rám hallgass, akkor semmi kellemetlenség nem érhet!

De Kukori nem figyelt rá, mert rohant birtokba venni a szemétdombot. Pár erőteljes lábmozdulattal szétkaparta, és örömmel látta, hogy milyen izgalmas dolgokat rejt. Miután mindent töviről hegyire szemügyre vett, elindult körbejárni új otthonukat. A ház háta mögött azonban megdöbbentő felfedezés várta.

– Te, Kotkoda, gyere csak ide! Itt úgy fel van túrva a talaj, mintha bomba robbant volna. Ki tehetete?

Kotkoda a kulccsal a kezében odarohant, és együtt nézték az ismeretlen rendeltetésű gödröket. És minél tovább nézték őket, annál ismerősebbnek tűntek. Különösen, hogy Kukori az egyikből egy nagy, földes csontot húzott elő.

– Kutya! – állapította meg Kotkoda. – A kutyák állandóan ásnak a puha földben. Hol csontot rejtenek el, hol vakondot vadásznak, hol csak úgy, passzióból.

– Ugyan, mit keresne itt egy kutya? Hogy merné körbeáskálni a cirkuszi papagáj házat? – mondta ingerülten Kukori. – Tudod, mekkorát tud

csípni egy ilyen artistaféle azzal a kemény, horgas csőrével? No mindegy, holnap majd bekaparom, most menjünk be a házba!

És bementek a házba. Azaz csak bementek volna, mert hiába ügyeskedett Kotkoda a kulccsal, nem bírta elfordítani.

– Eressz, majd én! – mondta férfias fölénnyel Kukori, és arrébb tolt a párját.

Ám hosszas próbálkozás után be kellett látniuk, hogy a kulcs nem nyitja az ajtót.

Döbbenet néztek egymásra.

Ebben a pillanatban valaki megszólalt a hátuk mögött:

– Vau! Vau! Vau! Mit kerestek a parkőr bódéjánál? Ez a mi házunk – az övé meg az enyém! Hess innen! Hess! Hess!

Elképedve fordultak hátra, és egy nagy testű, vicsorgó kutyát pillantottak meg. A nyakán nyakörv, a nyakörvön egy biléta a város címerével.

– Kikérem magamnak ezt a hangot! – pattogott Kukori.

– Micsoda szemtelenség! Ez a mi lakásunk! – háborgott Kotkoda.

– Most fizettük ki a lakbért egy teljes évre előre!

A kutya elvigyorodott.

– Hm... És kinek, ha szabad érdeklődnöm?

– Egy nagyon szolid, rokonszenves...

– Rókának?

– És ha annak? Miért? – lépett közbe Kukori harciasan.

– Hahahahahahaha! – mulatott a kutya. – Mert az alaposan rászédett benneteket! Ti vagytok az ötödikek, akiknek kiadta! De jó lesz, ha el-takarodtok innét, mert ha a parkőr meglátja, hogy szétkapirgáltátok, amit már egyszer összesöpört, hát megemlegetitek a mai napot!

A nyári nap simogatóan sütött le a tyúkocskára és a kakaskára, amint csőrüket lógatva ballagtak hazafelé a poros országúton. Nem kellett már cipelniük a nehéz kosarat a tojásokkal, de ez nem boldogította őket.

– Hüp-hüp – pityergett Kotkoda.

Kukori vigasztalni próbálta.

– Ne búsulj, Kotkoda, mindenkivel megeshet ilyesmi!

– Mindenkivel! – kiáltotta fájdalmasan Kotkoda. – Az nem érdekes... De velem! Velem! Brühühühü!

TARTALOM

Városi lakás	3
Saját kacsaúsztató	13
A kánya.	23
Acélcsőr	36
Születésnap szemétdomb	46
A műmenyét	54
Valami repül	66
Érik a szőlő	78
A nyikorgó daráló.....	86
A Kolibri díj.....	92
Köd előttem, köd utánam	102